

soud závazným. Neboť podle sdělení ministerstva spravedlnosti uveřejněného ve Věstníku téhož ministerstva z r. 1920 str. 144 byly pozůstalosti, jež konsuláty Československé republiky v Americe poukazují prostřednictvím ministerstva zahraničních věcí k výplatě dědicům v Československé republice již projednány americkými soudy a nepodléhají tudíž novému pozůstalostnímu řízení v republice Československé, leda že příjemce zemřel. Příjemcem jest rozuměti dle tohoto sdělení tu osobu, které byla pozůstalost k výplatě poukázána. Osobou takovou jsou děti po Marii L-ové. Ježto ze spisů je patrné, že stěžovatelé jsou dětmi po Marii L-ové, zemřelé sestře zůstavitele Josefa B-a, nebylo překážky, by jim nebyly vyplaceny částky připadající na ně z pozůstalosti po Josefu B-ovi, an podíl, jehož se domáhají, $\frac{1}{6}$, je v úplné shodě s řečnými poukazy ministerstva zahraničních věcí.

Čís. 7553.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. v doslovu zákona ze dne 12. července 1902, čís. 147 ř. zák.).

V zabrzdění motorového vozu tak prudkém, že byl při něm cestující, držící se za držadlo, mrštěn na okenní tabuli, nutno spatřovati příhodu v dopravě. Náhlé a prudké zabrzdění bylo však způsobeno neodvratitelným jednáním třetí osoby, za něž dráha neručí, vstoupil-li náhle člověk těsně před motorový vůz a tím zabrzdění vyvolal.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, Rv I 364/27.)

Žalobce, jeda ve vozu pouliční dráhy, byl při prudkém zabrzdění vozu vržen na skleněnou tabuli, jež se rozbila, a žalobce byl sklem zraněn. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. **Důvody:** Pro nenadálou překážku bylo sice řidičem zabrzděno prudce, nikoliv však tak mimořádně, by v tomto zabrzdění bylo lze spatřovati odchylku od normální dopravy. Naopak soud jest toho přesvědčení, že náhlé zabrzdění při elektrické dráze jest něčím, s čímž musí každý cestující, dráhy té používající, počítati, jelikož nenadálé překážky při jízdě elektrickou dráhou mohou nastati a nastávají velice často a řidič, chtěje se jim vyhnouti, nemůže se uchýliti z vyměřené železné koleje, nýbrž musí jim čeliti zabrzděním, po případě i prudkým, by nezpůsobil nárazem na překážku neštěstí daleko větší než ono, jež povstává hozením cestujících uvnitř vozu od prudkého zabrzdění. Musí se tudíž s takovýmto zabrzděním na elektrické dráze počítati a nelze v něm viděti, stalo-li se způsobem takovým, jako v případě žalobcově, odchylku od normální dopravy. Nad to překážka tato způsobena byla jednáním osob třetích, muže a ženy, kteří na kolej před vůz těsně vstoupili, kteréž jednání pro žalovanou stranu v té chvíli bylo neodvratným a jemuž právě řidič mohl čeliti pouze jen zabrzděním. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil. **Důvody:** Ve věci samé jde o to, zda dána jest ručební povinnost žalo-

vané strany podle § 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. To předpokládá zjištění, že žalobcův úraz byl způsoben příhodou v dopravě, to jest událostí v dopravě odchylnou se od normy, jež sama o sobě jest s to člověka poškoditi neb usmrtiti a udála se mimo osobu poškozeného. V těchto směrech vyplývá ze zjištěných skutečností, že vůz elektrické dráhy, v němž jel žalobce, pohyboval se normální rychlostí tak, že nenastala žádná odchylka od provozu vozby, dále že bylo mezi jízdou prudce zabrzděno, leč přes to že nešlo o mimořádné prudké zabrzdění tak, by v tomto zabrzdění mohla býti spatřována odchylka od normální dopravy. Není tedy zjištěno, že v souzeném případě šlo vůbec o událost odchylnou se od normy a nejsou proto dány předpoklady ručební povinnosti žalované strany po rozumu § 1 zák. ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Leč, i kdyby se o příhodě v dopravě mluvit mohlo, byla by žalovaná strana vyviněna, poněvadž jak první soud případně provedl šlo by o přivodění příhody v dopravě neodvratným jednáním třetí osoby. Vzhledem k tomu všemu sdílí soud odvolací právní názor prvního soudu a odkazuje v ostatním k případným důvodům napadeného rozsudku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. shledává dovolatel jednak v tom, že odvolací soud zastává názor, že žalovaná strana zodpovídá pouze za odchylku od normální dopravy, že tedy příhodou v dopravě po rozumu § 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. nerozumí každý, třeba i obvyklý příběh v dopravě; jednak vidí tento dovolací důvod v tom, že považuje odvolací soud prudké zabrzdění, jak bylo zjištěno, za normální událost v dopravě. K tomu jest podotknouti toto: Jest nade vší pochybnost a s souladu s ustálenou judikaturou, že vzhledem k doslovu a smyslu § 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. jest rozuměti příhodou v dopravě toliko událost kromobyčejnou, od normy se odchylnou, neboť by jinak byl zákon jednoduše učinil ručení dráhy závislým na tom, že poškození bylo přivoděno při dopravě, a nemusil by užiti zvláštního rčení, že dráha ručí jen za poškození, jež způsobeno bylo »příhodou« v dopravě, t. j. událostí, při dopravě zvláště se přihodivší. Pokud jde o otázku druhou, jest ovšem přisvědčiti dovolateli, že v zabrzdění motorového vozu tak prudkým, že při něm, jak bylo zjištěno, žalobce držící se za držadlo byl mrštěn na okenní takuli a průvodčí motorového vozu, ničeho se nedržící, byl hosen o dva kroky dále, nutno viděti kromobyčejnou od normy se odchylnou událost v dopravě. Leč správně uznal odvolací soud, že žalovaná strana prokázala vyvíňující důvod § 2 cit. zák., že příhoda v dopravě, náhlé a prudké zabrzdění motorového vozu, zaviněna byla neodvratitelným jednáním osoby třetí, za jejíž zavinění žalovaná neručí, zjistiť, že jakási žena náhle vstoupila na kolej těsně před motorový vůz, čemuž řidič vozu, chtěje vyvarovati neštěstí, mohl čeliti pouze jen prudkým zabrzděním. Tomu-li tak, jest žalovaná podle § 2 cit. zák. osvobozena od povinnosti k náhradě škody.